

Sygn. akt V ACa 873/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Koźma
Sędziowie:	SA Katarzyna Przybylska SO del. Hanna Rucińska (spr.)
Protokolant:	stażysta Barbara Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko A. M., K. M. i M. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 26 czerwca 2015 r. sygn. akt I C 186/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwoty po 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 873/15

UZASADNIENIE

Powód T. G. domagał się zasądzenia od pozwanych A. M., K. M. i M. M. solidarnie kwoty 250.000 zł.

Powód wskazał, iż w dniu 31 maja 2013 roku otrzymał informację od pozwanej A. M., że w lipcu 2013 roku rozpocznie remont elewacji swojego budynku. Powód poinformował ją, że nie wyraża zgody na wejście na jego nieruchomości i korzystanie z niej w celu przeprowadzenia przedmiotowego remontu. Po rozpoczęciu przez pozwanych prac budowlanych nakazał im zlikwidowanie samowoli budowlanej. Pozwani tego nie zrobili a utrwalili samowolę budowlaną poprzez przyklejenie 16 sierpnia 2013 roku do ściany budynku płyty ze styropianu.

Pozew w części dotyczącej żądania nakazania rozebrania ściany ze styropianu i przywrócenia stanu poprzedniego, z uwagi na nieusunięcie jej braków formalnych został zwrócony.

Pozwani A. M., K. M. i M. M. w odpowiedzi na pozew wnieśli o odrzucenie pozwu, gdyż żądania powoda pokrywają się z roszczeniami rozstrzygniętymi w prawomocnych wyrokach Sądu Rejonowego w A., w sprawach sygn. akt:(...), z ostrożności procesowej w sytuacji, gdyby Sąd nie podzielił ich stanowiska wnieśli o oddalenie powództwa jako całkowicie bezzasadnego i nie udowodnionego. Ponadto wnieśli o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy we W. wyrokiem z dnia 26 czerwca 2015r. w punkcie pierwszym oddalił powództwo i w punkcie drugim zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach Sądu I instancji:

Powód T. G. nabył w dniu 16 września 1987 roku udział wynoszący (...) części we własności nieruchomości położonej w A., przy ul. (...), będącej działką oznaczoną numerem ewidencyjnym (...), o powierzchni 0,1515 ha. Jest on w posiadaniu całej nieruchomości. Pozwani: A. M., K. M. i M. M. są współwłaścicielami sąsiadującej z nieruchomością przy ul. (...), nieruchomości przy ul. (...), zabudowanej budynkiem, którego ściana

styka się z budynkiem na nieruchomości T. G.. Pozwana A. M. pismem z dnia 31 maja 2013 roku poinformowała T. G., że od 4 lipca 2013 roku rozpocznie remont elewacji budynku przy ul. (...) w A.. Powód nie wyraził zgody na wejście na teren jego nieruchomości w trakcie prac remontowych. W dniu 16 sierpnia 2013 roku pozwani do ściany swojego budynku przykleili płyty ze styropianu. W czasie ich wykonywania prawo własności T. G. nie zostało naruszone. Pozwani swoim działaniem nie wyrządzili mu żadnej szkody.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących w aktach przedmiotowej sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu Okręgowego, zgłoszone przez powoda roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził od pozwanych: A. M., M. M. i K. M. odszkodowania za zajęcie przez nich jego nieruchomości w celu remontu swojej. Zatem, w ocenie Sadu I instancji należało przyjąć, iż dochodzi naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, w trybie art. 415 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami tej odpowiedzialności są: zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy konkretnego podmiotu (nazywane czynem niedozwolonym), szkoda oraz związek przyczynowy pomiędzy tym zdarzeniem a szkodą. Wykazanie istnienia tych przesłanek, zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. regułą, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, spoczywało na powodzie. W myśl tej zasady ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Wobec tego, wedle Sądu Okręgowego, to T. G., jako poszkodowany, miał obowiązek udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, które uzasadniałyby zasadność dochodzonego przez niego roszczenia. Winien on udowodnić, że po pierwsze powstała szkoda na jego mieniu polegająca na bezpośrednim uszczerbku składnika majątkowego, a po drugie, że to bezprawne i zawinione działanie pozwanych, polegające na remoncie własnej nieruchomości szkodę tę wywołało. Powód nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że pozwani dokonując remontu wyrządzili mu szkodę, a co więcej nie wykazał, aby powstał jakikolwiek uszczerbek w jego dobrach prawnie chronionych. Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z obowiązującą w polskiej procedurze cywilnej zasadą

kontrydiktoryjności i zasadą prawdy formalnej to strony postępowania obowiązane są do przedstawiania przed Sądem dowodów świadczących o istnieniu faktów, z których wywodzą one określone, korzystne dla siebie, skutki prawne. Powód twierdził, iż wejście na jego dach i malowanie trwało 2 dni i że za to żąda 250.000 zł. Wskazaną kwotę ustalił według swojego uznania „za przestępstwo dokonane podczas remontu”. Podniósł jednocześnie, iż w innych toczących się przed Sądem Okręgowym sprawach domaga się łącznie 4.225.119,71 zł. Powód nie przedstawił żadnych

dowodów potwierdzających jego twierdzenia, że pozwani wykonując prace budowlane weszli na dach jego domu oraz że w związku w tym wyrządzili mu szkodę, wobec czego twierdzenia powoda należało uznać za gołosłowne. Powód nie wykazał też w żaden sposób wysokości dochodzonego odszkodowania. Nie potrafił nawet wskazać z czego wynika tak wysoka kwota jego roszczenia. Odnosił się przy tym do licznych prowadzonych spraw przeciwko pozwanym od 1999 roku, nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, która dotyczyła, jak to ostatecznie sprecyzował T. G.- zdarzenia z lata 2013 roku.

Mając na uwadze powyższe uznając powództwo za nieudowodnione Sąd I instancji orzekł jak w sentencji.

W ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do odrzucenia pozwu, gdyż roszczenie zgłoszone przez powoda nie jest tożsame z tymi, co do których sprawy zostały już prawomocnie osądzone, bądź są w toku.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik postępowania. Sąd zasądził zatem od powoda jako przegrywającego proces solidarnie na rzecz pozwanych zwrot kosztów zastępstwa procesowego ich fachowego pełnomocnika z wyboru w kwocie odpowiadającej stawce minimalnej obliczonej od wartości przedmiotu sporu, która przekroczyła kwotę 200.000 zł, co spowodowało, że wynagrodzenie to zostało ustalone i zasądzone w kwocie 7.200 zł (§ 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat z czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu Dz.U.2013.490 j.t.). Dochodzi do niego jeszcze kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa procesowego.

Sąd I instancji nie znalazł podstaw, by odstąpić od obciążenia powoda kosztami procesu należnymi pozwanym. Nie dają do tego podstaw okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności to, że powód wystąpił przeciwko pozwanym z roszczeniem nie popartym

żadnymi dowodami. Spowodował tym zaangażowanie pozwanych w proces sądowy, z którego finansowymi skutkami w zakresie zwrotu kosztów procesu powinien się liczyć.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł powód, wnosząc o uchylenie wyroku, albowiem nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji. Dochodzona przez niego kwota 250.000 zł wynika z poniesionej szkody spowodowanej wejściem pozwanych na dach budynku powoda i uszkodzeniem owego dachu.

Pozwani w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz każdego z pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i rozważania w zakresie oceny materiału dowodowego oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, przyjmując je za podstawę także własnego rozstrzygnięcia i odwołuje się do nich bez potrzeby ich powtarzania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy została przeprowadzona zgodnie z regułami logicznego myślenia i zasadami doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że Sąd Okręgowy wydał orzeczenie w sprawie w oparciu o wszechstronne rozważenie materiału dowodowego i podstawy rozstrzygnięcia w sposób wyczerpujący przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, iż Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w sposób wyczerpujący i logiczny uzasadnił, na jakiej podstawie dokonał merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Podstawowym zarzutem apelacji jest fakt braku zgody skarżącego na treść rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Wskazać w tym miejscu należy, iż skarżący nie sprecyzował zarzutów swojej apelacji, a jedynie stwierdził, iż wnosi o uchylenie wyroku Sądu I instancji, bowiem się z nim nie zgadza. W ocenie Sądu Apelacyjnego, orzeczenie Sądu Okręgowego

oddalające powództwo o zapłatę odszkodowania za szkodę wynikłą z czynu niedozwolonego, jakiego mieli się dopuścić pozwani jest słuszne. Wskazać w tym miejscu należy, na treść art. 6 k.c. Otóż twierdzenie strony, w świetle art. 6 k.c. nie jest dowodem, lecz musi zostać

4

wykazane. Dotyczy to zarówno faktu dopuszczenia się czynów niedozwolonych, jak i wyrządzenia szkody oraz jej wysokości. Skarżący dochodzi od pozwanych odszkodowania w wysokości 250.000 zł za zniszczenie dachu jego nieruchomości, kiedy w sierpniu 2013r., przez okres 2 dni mieli tam przebywać, podczas remontu swojego budynku mieszkalnego. Zatem należy przyjąć, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, iż dochodzi naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym w trybie art. 415 k.c. Przesłankami tej odpowiedzialności są: zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy konkretnego podmiotu (nazwane czynem niedozwolonym), szkoda oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą. Po raz kolejny należy wskazać, iż wykazanie wszystkich w/w przesłanek tej odpowiedzialności, w myśl art. 6 k.c. spoczywa na powodzie. Powinien więc on udowodnić zajście zdarzenia wywołanego bezprawnym działaniem pozwanych, wystąpienie szkody wywołanej tym działaniem oraz istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy tym działaniem a szkodą. Oczywiście powinien również wykazać wysokość poniesionej szkody. W przedmiotowej sprawie skarżący na udowodnienie zgłoszonych roszczeń oprócz własnych gołosłownych twierdzeń nie wskazał żadnych dowodów, które by popierały jego twierdzenia i z których wynikałoby, iż to na skutek bezprawnych działań pozwanych podczas remontu ich budynku mieszkalnego- jego dach został uszkodzony. Pozwani zaprzeczyli twierdzeniom powoda, zatem powinien on wszystkimi dostępnymi środkami dowodowymi wykazać ich prawdziwość, któremu to obowiązkowi w niniejszej sprawie nie sprostał.

W związku z powyższym apelacja powoda, jako niezasadna podlegała oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie drugim wyroku, po myśli art. 98 k.p.c. zważywszy na wynik postępowania. Powód przegrał proces w postępowaniu apelacyjnym, stąd winien zwrócić pozwanym koszty zastępstwa procesowego w wysokości po 180 zł na mocy § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013r., poz. 490, ze zm.).